

Březen 2025: Aby gynekologové pomáhali chránit nenarozené děti

Duben 2025: Aby se v naší zemi rodilo více dětí

Chvála Kristu, bratři a sestry!

Původní Hippokratova přísaha obsahovala tato slova: „Nepodám nikomu smrtící prostředek, ani kdyby mne o to kdokoli požádal, a nikomu také nebudu radit (jak zemřít). Žádné ženě nedám prostředek k vyhnání plodu.“ Lékař má být k tomu, aby léčil, ne aby vraždil. Situace v dnešní „vyspělé“ demokracii je ale úplně jiná. Kdo z lékařů chce být dnes gynekologem a přitom odmítá vraždit nenarozené děti, má problém. Nepíšu „zabíjet“, ale „vraždit“, máme totiž nazývat věci pravými jmény.

Můžete namítnout, že dotyční lékaři jsou přesvědčeni, že plod není lidskou bytostí. Nebudme naivní, každý, kdo viděl ultrazvuk dělohy s bijícím srdcem a pohybujícím se dítětem, každý, kdo při provádění potratu viděl, co odsál nebo po kouskách vytahal ženě z dělohy, moc dobře ví, že se nejednalo o „tkáň matky“, ale o malého člověka. Jak si tedy lékaři nebo samotní rodiče dítěte dokážou obhájit něco tak strašného?

I lékaři mají svědomí a hledají sami pro sebe a pro své jednání různé omluvy. Radim Ucháč, předseda Hnutí pro život, které se vytrvale snaží získat gynekology, aby sloužili životu, shrnuje: „Mnozí lékaři namítají, že nevráždí, ale sami před sebou se hájí, že zabíjejí - stejně jako policista nebo voják nebo každý z nás, který v sebeobraně brání časná dobra svá nebo dobra druhých (majetek, zdraví žen, životy žen, vyhnutí se utrpení, dobro společnosti). A nebo popravčí, kteří plní rozhodnutí společnosti, aniž mají možnost si ověřit, že rozsudek byl spravedlivý. Jiní často namítají, že nevráždí, ale pouze zabíjejí, protože plod není plně lidský a teprve se vyvíjí v plného člověka. První momenty existence života člověka - buňka, zygota - nebo i 4 týdenní zárodek nevypadá ještě jako člověk, takže to není ještě úplný člověk. Vnímají realitu pouze očima smyslů vlivem materialistického atomismu a ne očima rozumu.“

Děsivé. Taková argumentace připomíná výmluvy válečných zločinců po 2. světové válce, že plnili rozkazy nebo jednali v zájmu vyššího dobra společnosti. Není zde prostor pro hlubší vysvětlení, proto jen stručně. Pro věřícího je základním argumentem existence nesmrtelné lidské duše, pro kterou zemřel sám Boží Syn, a která je od chvíle početí přítomná (tak jako je přítomná zvířecí či rostlinná duše v zárodku zvířete či rostliny). Ale i nevěřící lékař musí rozumem nahlížet, že pokud oplodněné vajíčko nezničí např. chyba v genomu nebo infekce, s naprostou jistotou se z něj vyvine člověk. A já nemám právo nevinného člověka zabíjet. V jakékoliv fázi vývoje. Kde беру tu drzost říct, že teď ještě ano, a teď už ne. Začalo to potraty, pokračuje v eutanazii. Společnost, která se staví na místo Boží, která legalizuje zabíjení nevinných, jak nás učí historie, je odsouzena k zániku. Tedy v březnu zvláště prosíme za probuzení svědomí gynekologů, jejich obrácení a za dar nových lékařů, kteří by byli ochotni jít do vsutku hrdinského boje a stát se gynekology a přitom nevráždit nenarozené děti.

V dubnu myslíme na tolik potřebný nárůst porodnosti v naší zemi. Je velmi smutné, kolik mladých lidí dnes odmítá mít děti a dokonce veřejně pohrdá těmi, kteří děti mají. A kdo tyhle chytráky, až zestárnou, bude živit a starat se o ně? Nebo to vyřeší eutanazií?

Milí Boží přátelé, příkládám k tomuto dopisu homilii otce biskupa Antonína Baslera z naší Smírné pouti v Praze 28. 12. 2024, a též dvojí pozvání. To první je nové. Před několika lety jsme každé jaro pořádali pouť na Svatém Kopečku. Ta posléze, oproti nové prosincové pouti v Praze, zašla na úbytě. Po dohodě s otcem biskupem Antonínem Baslerem a místním panem farářem jsme se rozhodli vás pozvat na pravidelnou **Pout' za úctou k počatému životu a nenarozené děti v Napajedlech**. Koná se 25. března. V 17 hodin bude v tamním kostele sv. Bartoloměje adorace a od 18 hodin mše svatá. Po té bude následovat na místním hřbitově modlitba svatého růžence u hrobu Aničky Zelíkové.

Druhé pozvání je na **mši svatou od 11 hodin v pražské katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha, která bude sloužena v sobotu 26. dubna v den Pochodu pro život**. Do katedrály budou z kapacitních a bezpečnostních důvodů vpuštěni pouze nahlášení účastníci, takže se nezapomeňte co nejdříve přihlásit na adrese pochodprozivot.cz nebo zavolejte na 603 976 231.

S díky za vaši modlitbu a nasazení žehná

Jiří Korda, kněz Kristův
modlitbyzanejmensi@hnutiprozivot.cz
tel.: 725 797 561

Kázání biskupa Antonína Baslera při Smírné pouti za nenarozené děti

1 Jan 1,5-2,2 Mt 2,13-18

28. 12. 2024, Svátek svatých Mláďátek, Praha

Milí spolubratři v kněžské službě, milí bratři a sestry,

velmi mne oslovil hlavní motiv dnešní naší pouti – „Smírná pouť za nenarozené děti“, a samozřejmě vše ostatní, co s tím souvisí, ať už jsou to rodiče, či někdy i jen matka, která se pro interrupci rozhodne, ať už jsou to mladí lidé, kteří jsou už předem rozhodnutí, že takto budou jednat; abortivní antikoncepce – tedy ti, kdo ji vyrábějí, propagují, prodávají, používají, vina těch, kteří to zabíjení nenarozených provádějí včetně jejich spolupracovníků; „výroba“ dětí na objednávku a ničení živých zárodků, které se nehodí; surogátní mateřství, vina těch, kteří to umožňují po strážce zákonů, těch, kteří to schvalují nebo nezvednou ruku proti a tak bychom mohli vypočítávat další a další, nakonec potkáváme mnohé, v tomto duchu – v tomto zlém duchu, „bojovné“ na našich pochodech pro život. Snad ani nemohl být stanoven vhodnější den, než je svátek svatých Mláďátek, mučedníků a vhodnější místo, než být u nohou Pražského Jezulátka.

Je jistě dobře si připomenout to podstatné, to, co je pravda, že totiž každý lidský život je posvátný a je třeba jej chránit, protože každý člověk byl stvořen Bohem, který je naším Otcem, nesmrtelná duše člověka vyšla z Boží mysli, z Božích stvořitelských „rukou“ přímo – a i naše tělo je od Boha, byť prostřednictvím rodičů, a je tedy třeba lidský život chránit od samého početí až po přirozenou smrt. Že je člověk člověkem od samého početí je každému, kdo používá zdravý lidský rozum zřejmé, a naše víra, která stojí na Božím zjevení, to jednoznačně potvrzuje. Jinak by nemělo smysl věřit v neposkvrněné početí Panny Marie, jinak by postrádala smyslu slavnost Zvěstování 25. března – tedy početí Ježíše 9 měsíců před jeho narozením v Betlémě. A 5. Boží přikázání je rovněž naprosto jasné – Nezapomínej.

Ale nemůžeme a nechceme se stavět do role soudců vůči konkrétním lidem. I Bůh nenávidí hříchy, ale miluje hříšníka. Vzpomeňme na Šavla, který, jak čteme ve Skutcích apoštolů (8,3), **pustošil křesťanskou obec, vnikal do domů, odvlékal muže a ženy a zavíral je do žaláře...** (9,1) **„hořel touhou zabít učedníky Páně“**. A Bůh se jej dotkl, a učinil z něj apoštola národů, článek řetězu, díky kterému se víra v Ježíše Krista dostala i ke slovanským národům, a tedy i k nám. Také mnozí, kteří se něčeho zlého dopustili ve sféře prenatálního života, nakonec prohlédli, a stali ochránci nenarozeného života.

Ale rád bych znovu vrátil k onomu hlavnímu motivu naší pouti – Smírná pouť za nenarozené děti. V dnešním překrásném 1. čtení z prvního listu Janova, které je přímo stanoveno na dnešní svátek Svatých Mláďátek, mučedníků, poslední věta zněla: **„Zhřešili však někdo, máme přímluvce u Otce: Ježíše Krista spravedlivého, On je smírnou obětí za naše hříchy, a nejen za naše, ale i za hříchy celého světa.“**

A tato smírná oběť je zpřítomňována v každé mši sv., bude samozřejmě i v té, kterou právě prožíváme. Možná někteří víte, že se už pět let, každý den večer ve 20 hodin modlívám růženec při rychlejší chůzi na 5 km okruhu na okraji města (nemohu-li večer, kvůli pastoračním povinnostem, nahradím další den v časných ranních hodinách), a díky této pravidelné a vytrvalé modlitbě, jistě také přímluvou Panny Marie, se mi otvírají růžencová tajemství způsobem, jaký jsem nikdy neslyšel ani nečetl. Při rozjímání 3. desátku radostného růžence o narození Ježíše v Betlémě jsem si uvědomil, že vlastně podobný zázrak zažívá kněz, a samozřejmě všichni na mši sv. přítomní, při proměňování. V dlaních kněze do určité chvíle leží pouhý bílý oplatek a v určité chvíli, při proměňovacích slovech, se tam zrodí Bůh – říkám vám tomu „vánoční aspekt tajemství Eucharistie“. A s ním je neodlučitelně spojen ten aspekt velikonoční, totiž že se nejedná o „pouhou“ přítomnost Boha, Ježíše, a tím celé Nejsvětější Trojice, ale je zpřítomněna právě ta chvíle, kdy On za nás dává svůj život: **„Toto je mé tělo, které se za vás vydává...toto je kalich mé krve, která se za vás prolévá na odpuštění hříchů“** Toto je ona smírná oběť i za onen typ hříchů, o kterých jsme před chvílí hovořili. Ale to není všechno.

Při rozjímání 4. tajemství radostného růžence: **„kterého jsi, Panno, v chrámě obětovala“** jsem pořád nějak nemohl pochopit, proč je tam řečeno „obětovala“, až mi to opět Panna Maria pochopit pomohla. Na první pohled se jedná o krásný detail ochoty Panny Marie a sv. Josefa splnit nařízení Mojžíšova zákona, když nesou dítě Ježíše do chrámu. Ale pak přichází stařec Simeon, a říká Panně Marii: **„Tvou duší pronikne meč“** A ten meč pronikl její duši pod křížem, když nad ní trpěl a umíral její Syn a zvláště také ve chvíli, kdy jí Bůh, rukama Josefa z Arimatie a Nikodéma, vložil na klín a do náruče umučené, obětované, tělo svého i jejího Syna. Ona se tak na Kalvárii, na oltáři tohoto „chrámu světa“, mohla připojit k Ježíšově oběti za spásu lidí, mohla tuto oběť Syna spolu s tou vlastní přinést, obětovat Otci, za spásu člověka. A Maria je v té chvíli obrazem církve, i toho kousku církve, kterým je shromáždění věřících při každé mši sv. v té chvíli po proměňování. Bůh Otec nám vkládá do rukou, do našich prázdných rukou smírnou oběť svého Syna, a my ji smíme obětovat, přinášet Otci na nebesích za spásu lidí, které pak vypočítáváme od živých až po zemřelé. Můžeme vzpomenout na Michelangelovu Pietu, to je obraz, kterým by se mělo stát naše shromáždění, kdy přinášíme tuto smírnou oběť jako Maria pod křížem.

Doložil bych to několika slovy z 1. eucharistické modlitby, která jistě známe, ale možná ne vždy si jejich hloubku a jejich smysl stihneme uvědomit: **„Proto na památku požehnané smrti a slavného vzkříšení...tvého Syna, našeho Pána, Ježíše Krista, obětujeme, Bože, ke tvé slávě my, tvoji služebníci i tvůj svatý lid, dar z tvých darů, oběť čistou, oběť svatou, oběť neposkvrněnou.“** nebo ve III. euch. modlitbě: **„přinášíme ti, Bože, tuto oběť živou a svatou. Shlédni na oběť své církve: vždyť je to oběť tvého Syna, a jeho obětí jsme byli s tebou usmířeni.“** opět „smírná“ oběť. Nebo ve 4. euch. modlitbě: **„obětujeme ti jeho tělo a krev, oběť ve které ty máš zalíbení a celý svět spásu. Shlédni, dobrotivý Otče, na oběť, kterou ty sám vložil do rukou své církvi...“**

Ale je třeba udělat ještě další krok. Do této oběti Božího Syna se nechat také vtáhnout, tak jako Panna Maria. Všim, co žijeme, svou prací, modlitbou, jakýmkoli utrpením, to vše je možno přijmout a spojovat se smírnou obětí Ježíšovou. Tak nás to učí církev: cituji opět z III. eucharistické modlitby: **„Skrze něho ať se před tebou stáváme (i my) obětí úplnou a ustavičnou...“** nebo ve IV. euch. modlitbě **„...aby se stali dokonalou a živou obětí v Kristu, k chvále tvého jména.“** Podobně je to řečeno i v ostatních eucharistických modlitbách.

Tak tedy to hlavní, nekonečné, pro smír lidských hříchů, včetně těch specifických, kvůli nimž jsme dnes tady, koná Bůh sám, ale chce do toho vtáhnout i nás, vždyť s Ježíšem Kristem, naší hlavou, tvoříme my všichni pokřtění jedno tajemné tělo Kristovo. A tedy je třeba, abychom se vědomě do toho velikého díla smíru a spásy zapojili a zapojovali. Kéž se nám to tedy daří.

Amen.